

Ultimul zbor

Daniel Vișan-Dimitriu

Se-aude un strigăt venind dinspre cer,
sinistru în noapte și-n liniștea ei,
ce pare să-ncheie un dans -dernière-
c-un ultim adio spre vechi odisei.

Se rupe din neguri, coboară, ușor,
apare, ca-n vis, o frântură de stea,
m-apropii și văd cum bătrânul cocor
continuă, încă, din aripi a da.

Pământul e ringul în noul balans
din care se-oprește, privind înspre cer,
spre stele ce par că-l invită la dans,
și uită că-i singur; începe, stingher,

un vechi ritual, o rotire, și-apoi
în vechi amintiri își găsește puteri,
plutește prin ele, devine vioi
și-ncheie în ritmul de vis și plăceri.

Când zorii se-anunță și stelele pier,
iar ziua renaște în zarvă și cânt,
o scurt-adiere înalță spre cer
o pană a celui ce zborul și-a frânt.